

PARAULA I VIDA

Hem ressuscitat amb Crist! Santa Pasqua 2011!

Vivim sota la por i fem camí sense esma ni esperança. Tot el dia la crisi econòmica, les violències, les mentides i tota classe de maldat aflora a través dels mitjans de comunicació.

Només sembla ser notícia el que no va bé.

Fins al silenci del sepulcre semblava donar raó a la buidor.

Però **avui és Pasqua** i la gran notícia ho capgira tot.

Crist ha ressuscitat i ha vençut el mal i la mort!

Ens ha obert un camí nou de ser persona.

Ell mateix s'ha fet Camí, perquè nosaltres el puguem recórrer.

L'amor existeix, és diví, és la força que anima la creació.

En Jesús crucificat l'amor ha estat més fort que l'odi i la por, és amor incondicional al Pare i sacrifici que salva el món.

És possible estimar, perseverar, confiar i creure.

El perdó guareix i és la força nova i feble que al final guanya.

Avui Crist ens omple del seu Esperit de Vida:

I veiem que hi ha gent «enviada» a ser apòstols del Crist, que han vist el Senyor i donen la seva vida per amor a Ell, portadors d'una Veritat que ho trasbalsa tot.

I veiem que hi ha gent bona i humil, fidel als compromisos donats, que cada dia sembla llavors d'Esperança i d'Amor, i que fa millors els qui estan al seu voltant.

I veiem que hi ha una Església que és fidel a transmetre la fe, compromesa a estimar i fer estimar el seu Espòs Ressuscitat, i a donar testimoniatge d'Ell al llarg del temps sense defallença.

Perquè és l'Esperit del Crist Ressuscitat qui tot ho mou!

Que l'Esperit ens sigui donat abundantment,

i amb la seva llum atraient i el seu impuls suau, defensats per Ell i oberts a la seva acció reconciliadora, ens faci fidels deixebles de Crist, testimonis joiosos i plens d'esperança perquè el nostre món cregui i conegui que Crist ens ha salvat!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Presentació de la Bíblia popular

► El Petit Palau de la Música acollí, el passat 30 de març, l'acte de presentació de la nova Bíblia popular. Es tracta de la coneguda com Bíblia Catalana Interconfessional (BCI), en una edició popular d'un sol volum, amb la col·laboració de sis entitats especialitzades en edicions bíbliques: Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Happy Books-La Formiga d'Or, Centre de Pastoral Litúrgica, Editorial Claret, Societat Bíblica i Associació Bíblica de Catalunya. Se n'ha fet un tiratge de 30.000 exemplars i es ven al preu reduït de 9,95 euros. Il·lustrada per Perico Pastor, amb introduccions d'Armand Puig, Agustí Borrell i Rafael Argullol. Com mostra la foto, el cardenal de Barcelona i diverses personalitats de la societat catalana varen participar en aquest acte, presentat per Josep Cuní, posant en relleu la importància de la Bíblia en la nostra cultura i la necessitat que sigui més coneguda i llegida.

GLOSSA

Encomanem-los al Senyor

Si entre vosaltres hi ha algú que està malalt, que faci cridar els qui presideixen la comunitat perquè l'ungeixin amb oli en nom del Senyor i preguin per ell. Aquesta pregària, feta amb fe, salvarà el malalt: el Senyor el posarà bo i li perdonarà els pecats que hagi comès» (Jm 5,14-15). Aquest era el fonament de la trobada: celebració de l'eucaristia, administració de la unció dels malalts a les persones de la comunitat cristiana que ho havien demanat. Malalts de diverses malalties: algunes d'irreversibles, d'altres cròniques o pendents d'intervenció quirúrgica; també les limitacions pròpies d'una edat avançada. La diversitat d'edats és un altre tret característic del grup, encara que predominen les persones grans. L'ambient de la celebració litúrgica i comunitària és de recolliment serè, de fe confiada. La unció i la pregària, els signes visibles. La comunitat creient encomana al Senyor, que patí i morí per tothom, totes i cadascuna de les persones que reben el sagrament perquè pateixen malaltia o vellesa. El sagrament uneix el seu patiment al de la passió de Crist, al de la seva mort en la creu, perquè els alleugi i els salvi.

En aquestes situacions —malaltia, afebliment per l'edat, abans d'una operació important, edat avançada...— les persones comprovem els nostres lí-

mits, la nostra petitesa, la nostra finitud. És un bon moment per resistir la temptació de l'angoixa i la desesperació, per no caure en la deixadesa humana i espiritual ni qüestionar a Déu els seus designis. És un bon moment per recordar amb fe que, quan tot falla —la intel·ligència, la memòria, les forces, la voluntat...— Déu no ens falla mai i té sempre per a nosaltres una última paraula; paraula de gràcia, de bondat i de consol. Així, la imposició de les mans, la pregària sobre els malalts, la unció amb l'oli beneït que fa el sacerdot celebrant són l'acolliment de l'Església i el signe de la proximitat del Regne, si és voluntat de Déu. L'acció de l'Esperit aportarà pau i conhort en la malaltia i en la vellesa i, si és el cas, prepararà per a la trobada definitiva amb el Pare. «Pel camí prediqueu dient: "El Regne del cel és a prop". Cureu malalts, ressusciteu morts, purifiqueu leprosos, traieu dimonis; de franc ho heu rebut, doneu-ho també de franc» (Mt 10,7-9).

En acabar la celebració litúrgica, ho celebraren amb un petit refrigeri, convidant a tots els qui els havien acompanyat. Per compartir fraternalment la joia per la gràcia rebuda: unir-se a la passió del Crist per participar, des del dolor i la limitació personal, en la seva acció salvadora.

Enric Puig Jofra, SJ

Pasqua

Quin bell clar de lluna
tota aquesta nit!
L'aire immòbil, com de plata,
encanta el jardí florit.

En l'aire cristal·lí crida
una veu de joia vera.
La nit de Pasqua florida
és una nit de cantera.

Al matí sortia
tot adelerat
per dir l'alegria
que la nit m'ha dat;
al peu de la porta
he vist un fil d'or:
«Alegria de Pasqua!»
m'ha dit el cor. (Joan Maragall)

DIUMENGE DE PASQUA DE LA RESURRECCIÓ DEL SENYOR

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 10,34a.37-43)

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per la Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Nazaret. Ja sabeu com Déu el consagrà ungint-lo amb l'Esperit Sant i amb poder, com passà per tot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell. Nosaltres som testimonis de tot el que va fer en el país dels jueus i a Jerusalem. Després el mataren penjant-lo en un patíbul. Ara bé: Déu el resuscità el tercer dia, i concedí que s'aparegués, no a tot el poble, sinó a uns testimonis que, des d'abans, Déu havia escollit, és a dir, a nosaltres, que hem menjat i hem begut amb ell després que ell hagué ressuscitat d'entre els morts. Ell ens ordenà que prediquéssim al poble assegurant que ell és el qui Déu ha destinat a ser jutge de vius i de morts. Tots els profetes donen testimoni a favor seu anunciant que tothom qui creu en ell rep el perdó dels pecats gràcies al seu nom.»

▶ Salm responsorial (117)

R. *Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, alegrem-nos i celebrem-lo.*

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, / perdura eternament el seu amor. / Que respongui la casa d'Israel: / perdura eternament el seu amor. R.

La dreta del Senyor fa proeses, / la dreta del Senyor em glorifica. / No moriré, viuré encara, / per contar les proeses del Senyor. R.

La pedra que rebutjaven els constructors / ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, / i els nostres ulls se'n meravellen. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 3,1-4)

Germans, ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra. Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. Quan es manifestarà el Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 20,1-9)

El diumenge Maria Magdalena se n'anà al sepulcre de matí, quan encara era fosc, i veié que la pedra havia estat tret de l'entrada del sepulcre. Ella se'n va corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava tant, i els diu: «S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat». Llavors, Pere, amb l'altre deixeble, sortí cap al sepulcre. Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avançà i arribà primer al sepulcre, s'ajupí per mirar dintre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però no hi entrà. Darrera d'ell arribà Simó Pere, entrà al sepulcre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó lligat encara al mateix lloc.

Llavors entrà també l'altre deixeble que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué. Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escripures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 10,34a.37-43)

En aquellos días, Pedro tomó la palabra y dijo: «Conocéis lo que sucedió en el país de los judíos, cuando Juan predicaba el bautismo, aunque la cosa empezó en Galilea.

Me refiero a Jesús de Nazaret, ungido por Dios con la fuerza del Espíritu Santo, que pasó haciendo el bien y curando a los oprimidos por el diablo, porque Dios estaba con él.

Nosotros somos testigos de todo lo que hizo en Judea y en Jerusalén. Lo mataron colgándolo de un madero. Pero Dios lo resucitó al tercer día y nos lo hizo ver, no a todo el pueblo, sino a los testigos que él había designado: a nosotros, que hemos comido y bebido con él después de su resurrección.

Nos encargó predicar al pueblo, dando solemne testimonio de que Dios lo ha nombrado juez de vivos y muertos. El testimonio de los profetas es unánime: que los que creen en él reciben, por su nombre, el perdón de los pecados.»

▶ Salmo responsorial (117)

R. *Este es el día en que actuó el Señor: sea nuestra alegría y nuestro gozo.*

Dad gracias al Señor porque es bueno, / porque es eterna su misericordia. / Diga la casa de Israel: / eterna es su misericordia. R.

La diestra del Señor es poderosa, / la diestra del Señor es excelsa. / No he de morir, viviré / para contar las hazañas del Señor. R.

La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente.

Crist resuscitat. Pintura d'El Greco, Museu del Prado (Madrid)

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Colosenses (Col 3,1-4)

Hermanos: Ya que habéis resucitado con Cristo, buscad los bienes de allá arriba, donde está Cristo, sentado a la derecha de Dios; aspirad a los bienes de arriba, no a los de la tierra.

Porque habéis muerto, y vuestra vida está con Cristo escondida en Dios. Cuando aparezca Cristo, vida nuestra, entonces también vosotros apareceréis, juntamente con él, en la gloria.

▶ Lectura del evangelio según san Juan (Jn 20,1-9)

El primer día de la semana, María Magdalena fue al sepulcro al amanecer, cuando aún estaba oscuro, y vio la losa quitada del sepulcro. Echó a correr y fue donde estaba Simón Pedro y el otro discípulo, a quien tanto quería Jesús, y les dijo: «Se han llevado del sepulcro al Señor y no sabemos dónde lo han puesto.» Salieron Pedro y el otro discípulo camino del sepulcro. Los dos corrían juntos, pero el otro discípulo corría más que Pedro; se adelantó y llegó primero al sepulcro; y, asomándose, vio las vendas en el suelo; pero no entró. Llegó también Simón Pedro detrás de él y entró en el sepulcro: vio las vendas en el suelo y el sudario con que le habían cubierto la cabeza, no por el suelo con las vendas, sino enrollado en un sitio aparte. Entonces entró también el otro discípulo, el que había llegado primero al sepulcro; vio y creyó. Pues hasta entonces no habían entendido la Escritura: que él había de resucitar de entre los muertos.

COMENTARI

Creure en la vida

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns** (litúrgia hores: pròpia): Ac 2,14.22-23 / Sl 15 / Mt 28,8-15
- **dimarts**: Ac 2,36-41 / Sl 32 / Jn 20,11-18
- **dimercres**: Ac 3,1-10 / Sl 104 / Lc 24,13-35
- **dijous**: Ac 3,11-26 / Sl 8 / Lc 24,35-48
- **divendres**: Ac 4,1-12 / Sl 117 / Jn 21,2-14
- **dissabte**: Ac 4,13-21 / Sl 117 / Mc 16,9-15
- **diumenge** vinent, II de Pasqua (lit. hores: 2a setm.): Ac 52,42-47 / Sl 117 / 1Pe 1,3-9 / Jn 20,19-31.

La vida és una meravella, i a vegades ens la mirem de tal manera que sembla que no tingui sentit. Cada dia surt el sol, i ens queixem pels núvols que de tant en tant el tapen una mica. Tenim mil motius per somriure, i fem un posat trist. Estem vius, i ens queixem per un petit dolor o una lleu malaltia. Per què ens fixem més en la foscor que en la llum? Per què estem sempre a punt per veure i exagerar el cantó fosc de la realitat?

Els seguidors de Jesús tenien motius reals per estar tristos i decebuts. Havien posat tota la confiança en ell, ho havien deixat tot per seguir-lo, i al final havia mort en una creu, condemnat com un malfactor. Tot s'havia aca-

bat. Doncs no, resulta que també ells veien el cantó fosc i no eren capaços d'adonar-se del fet tan extraordinari que s'havia produït. L'experiència dramàtica de la mort els havia fet oblidar les paraules d'esperança que Jesús els havia anat dient. La seva fe havia trontollat, no era prou sòlida.

Van haver d'anar descobrint els signes i les evidències. El cos de Jesús no era en el sepulcre. Les dones deien que se'ls havia aparegut. Finalment, ells mateixos el van contemplar vivent. Els va costar acceptar que havia ressuscitat. Però quan en van estar convençuts, ells també van començar una vida nova, van mirar-ho tot amb uns altres ulls. I van dedicar-se

a anunciar a tothom que la gran notícia s'havia produït: la vida havia vençut, Déu no ha permès que el sepulcre sigui el destí de Jesús.

Avui l'anunci de Pasqua continua ressonant per tot el món. I continuarà fent-ho mentre hi hagi persones disposades a creure, a esperar i a estimar. El cantó positiu existeix, i és molt més gran i més fort que qualsevol foscor. La llum i la vida duraran per sempre.

En la resurrecció de Jesús s'ha demostrat que l'amor és més fort que la mort, i a partir d'ara no hi ha lloc per al desànim, només queden l'alegria i l'esperança.

PERSONATGES DE LA BÍBLIA

1. Abraham: Un arameu errant

Gairebé la meitat de la població mundial es pot considerar hereva d'un pastor que fa més de 3.500 anys recorria les terres del Pròxim Orient cercant un indret on establir-se. Abraham representa aquella humanitat que evoluciona i opta per un estil de vida sedentari que li permeti d'acumular els beneficis del seu treball sense necessitat de carregar-los anant d'un lloc a un altre.

Tanmateix, els que han continuat al llarg dels segles vivint sota la provisionalitat del viatge que mai arriba al seu destí definitiu reivindiquen la paternitat d'aquest arameu errant de l'Antic Testament. Jueus, cristians i musulmans, sedentaris i nòmades, són, en certa mesura, descendents d'aquest personatge, l'existència del qual està marcada per una nova fe. Només cal fixar-se en les vegades que el seu nom és citat en els llibres sagrats de les tres grans religions monoteïstes: 180 vegades en l'Antic Testament, 73 en el Nou Testament i 69 en

l'Alcorà. El mapa actual de les creences mundials es pot dividir entre les religions abrahàmiques i les no abrahàmiques.

Els fets que viu Abram —o millor dit, Abraham— tenen una importància cabdal. Ell és el nostre pare en la fe perquè sap descobrir el valor transcendent de la realitat quotidiana. En resum, Abraham, havent sortit d'Ur amb la seva família, com a nòmada, com a emigrant que es dirigeix a Canaan, pren consciència del sentit sagrat del viatge. I assumeix explícitament com una vocació sortir de casa seva i dirigir-se a la Terra Promesa.

Hom pot veure l'existència, amb totes les seves contradiccions, com un fet irremeiable, com un accident o com un producte de l'atzar. En canvi, seguint el mestratge d'Abraham podem assumir la vida, la realitat, l'existència com una vocació, com una crida que se'ns fa i a la qual hem de respondre des de la nostra llibertat.

Josep Otón

(*Històries i personatges*. Ed. Claret, Barcelona 2009)

RELIGIÓ I COMUNICACIÓ

Sobre la televisió

Ales tres estructures d'acollida clàssiques —la família, la ciutat, la religió— creiem que cal afegir-hi una quarta: els mitjans de comunicació i, d'una manera molt especial, la televisió. Si interpretem correctament el moment present, creiem que es pot afirmar que la televisió s'ha apoderat de moltes de les funcions de transmissió que abans portaven a terme les tres estructures d'acollida que hem citat.

D'alguna manera la televisió ha posat en qüestió no sols la funció de pares, educadors, líders culturals, polítics i sacerdots, sinó també els continguts que habitualment transmetien, evidentment en funció de les possibilitats i els límits de cada cultura concreta, la família, l'escola, les entitats culturals i esportives, els polítics i les Esglésies.

És innegable, com s'ha posat en relleu molt sovint, que la televisió posseeix un enorme potencial educatiu, cultural i socialitzador. El que resulta preocupant és el fet que hagi envaït i colonitzat —sovint, cal remarcar-ho, amb l'aquiescència de pares, mestres i polítics— camps que mai no haurien de ser de la seva incumbència i competència.

La confiança que en altre temps inspirava la recepció de les transmissions fetes per pares, mestres i sacerdots, ara se sol posar en la màquina televisiva que, amb comportaments obscens, i en molts casos pornogràfics, tracta la vida íntima de les persones com una simple qüestió publicitària i de mercat. Per això creiem que el *rentat de cervell* i l'*addicció*, sobretot de les generacions més joves però no exclusivament d'aquestes, són el *modus operandi* que empren els muntatges televisius per domesticar i segrestar els esperits i els cossos dels seus adeptes.

Creiem que l'antidot més eficaç per combatre aquesta situació consisteix en la recuperació de la *confiança* en les *estructures d'acollida* per part dels nostres contemporanis. No és gens fàcil de recuperar la confiança un cop s'ha perdut, però, certament, tampoc no és una missió impossible. Sens dubte, el *testimoniatge* ens ofereix la possibilitat, especialment des d'una perspectiva religiosa, de tornar a establir vincles basats en la confiança, la compassió i l'amistat per tal que les estructures d'acollida tornin a estar capacitades per comunicar aquells criteris que són fonamentals per a tota existència humana.

Lluís Duch

(*Religió i comunicació*, Fragmenta Editorial)

SANTORAL

24. ✠ Diumenge de Pasqua de la Resurrecció del Senyor. Sant Fidel de Sigmaringen, prev. caputxí i mr. a Suïssa (1622); sant Pere Ermengol, mr. mercedari (cap al 1304), de la Guàrdia dels Prats (Conca de Barberà); Conversió de sant Agustí; sant Gregori d'Elvira, bisbe; santa Maria-Eufràsia Pelletier, rel., fund. Congregació del Bon Pastor; sant Benet Menni, prev., fund. Gnes. Hospitalàries del Sagrat Cor (HSCJ); sants Cerasi i Febadi, bisbes.

25. Dilluns. Sant Marc, evangelista, cosí de Bernabé, deixeble de Pere i company de Pau; sant Ania, bisbe; santa Calixta, mr.

26. Dimarts. Sant Isidor (†636), bisbe de Sevilla (successor del seu germà Leandre) i doctor de l'Església, venerat a Lleó; Mare de Déu del Bon Consell; sant Clet I o Anacleto, papa i mr.; sant Marcel·lí, papa i mr.; sant Pascasi, bisbe; sant Rafael Arnaiz Baron, trapenc.

27. Dimecres. Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya (coronada 1881, entronitzada 1947); sant Toribi de Mogrovejo, bisbe; Sta. Zita, vg., de Lucca (s. XIII), patrona de les treballadores domèstiques; beats Domènec i Gregori, prev. de Barbastre.

28. Dijous. Sant Pere Chanel (1803-1841), prev. Marista i mr. a Oceania; sant Prudenci, bisbe; sant Cirí, mr.; sant Lluís-Maria Grignon de Montfort, prev.; santa Valèria, mare de família mr.; beat Luquesi, terciari franciscà.

29. Divendres. Santa Caterina de Sena (1347-1380), vg. terciària dominicana, doctora de l'Església i copatrona d'Europa; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat; sant Robert, prev. cistercenc.

30. Dissabte. Sant Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà); sant Josep-Benet Cottolengo, prev., fund.; sants Amador, Pere i Lluís, mrs. a Còrdova; sant Indaleci, bisbe; santa Sofia, vg. i mr.

EDUCAR

Un padre es alguien que marca límites

Una de las sentencias de Confucio (551-479 a.C.) dice así: «Educar bien a un hijo consiste en dejarle que pase un poco de hambre y un poco de frío». El lector o lectora conve-

drá conmigo en que en tiempos pretéritos se había abusado largamente del patriarcado y que la reacción contraria era de esperar, pero quizá nos hemos pasado de la raya, ¿o no? «Se ha querido tirar todo a la basura; los abusos del patriarcado, junto al padre de la célula familiar y en nombre de un ideal democrático lo ha dejado desprovisto del más mínimo apoyo social», apostilla el pediatra psicoanalista francés Aldo Naouri, autor del exitoso libro *Educar a nuestros hijos. Una tarea urgente*, que preconiza la necesidad de retornar a la autoridad y a una cierta *mano dura*, que —escribe— «consiste en concienciarse y saber que el niño también tiene que sufrir en la vida y que no se le puede dejar simplemente al libre albedrío de sus propios impulsos. El niño es un individuo muy sensible a todo aquello que constituye su propio placer, es un ser profundamente egoísta y, por lo tanto, lo único que persigue es volverse bulímico de gusto, y si se le deja que vaya por ese camino se convertirá en un dictador».

Y ya que cito a un colega francés, también debo citar al actual presidente de Francia, Nicolas Sarkozy, quien poco después de acceder a su alto cargo tuvo la sensatez de enviar una carta a todos los maestros de su país (32 páginas que llegaron a 850.000 docentes) para explicar su anhelo de «refundar la enseñanza nacional» (septiembre de 2007). Esta singular misiva decía, entre otras cosas: «No se educa a un niño dejándole creer que todo está permitido, que tiene todos los derechos y ningún deber. Es preciso enseñarle una jerarquía de valores». Y también pidió «que se vuelva a tratar de usted a los maestros y que los alumnos se pongan en pie cuando ellos entren en clase». No caigamos en autoritarismos trasnochados, pero no abdicamos de nuestro papel de adultos responsables.

Dr. Paulino Castells

(*Tenemos que educar*, Ed. Península. *Hem d'educar*, Ed. Columna)

ENTREVISTA

MERCÈ ASUNCIÓN

Un projecte alegre

L'editorial salesiana Edebé presenta, amb vista al proper curs escolar, un nou projecte global per a l'àrea de religió. Es tracta d'una proposta que, per primer cop, inclou totes les etapes educatives —infantil, primària i secundària— per tal de col·laborar en la formació integral de l'alumne. El projecte, que inclou material per a l'alumne i per al professor —llibres, quaderns, làmines, murals, una memòria USB, quaderns per a les famílies i continguts digitals per a les aules TIC— ha estat elaborat per un equip de treball que ha comptat amb la col·laboració de nombrosos membres de la família salesiana. La Mercè Asunción és la responsable del projecte de religió d'Edebé, que qualifica d'«alegre, com ho és la festa de la Resurrecció que celebrem avui».

Què destacaries d'aquest nou projecte global de religió?

Que els eixos en què es basa el projecte són els mateixos per a tots els cursos d'infantil, primària i secundària, adaptant-los a l'evolució madurativa dels alumnes. Hem tingut en compte, a l'hora d'elaborar el projecte, la necessitat que tenen alumnes i professors de poder fer de la classe de religió un punt de trobada en què els mestres acompanyen els alumnes a descobrir i valorar el fet religiós en la seva riquesa cultural i espiritual.

Quines són les línies bàsiques del projecte?

El projecte està estructurat en quatre claus, estretament interrelacionades: el llenguatge simbòlic i artístic, que és una manera d'accedir a la dimensió espiritual, i el coneixement del fet religiós cristià, que fonamenta el compromís envers el proïsme. Els noms del projecte, les paraules hebrees *Tobih* —El Senyor és el meu Déu—, per a infantil i primària, i *Ithiel* —El Senyor és amb mi—, per a secundària, volen representar l'esperit d'aquesta proposta educativa.

Cap a on va la formació religiosa de l'alumne?

Va cap a un descobriment personal i cap al diàleg interdisciplinari, més que no pas cap a una simple acumulació de continguts conceptuals curriculars. Ha de variar força perquè els nostres alumnes viuen en una societat en canvi constant i immersa en el món digital; per això, el nostre projecte dona resposta a la nova realitat de les aules.

Òscar Bardaji i Martín

90 professors i mestres d'Urgell assisteixen a la Jornada catalana que s'ha fet a Montserrat

89 mestres i professors de religió d'Urgell, acompanyats pel Delegat d'Ensenyament Mn. Pepe Chisvert, van assistir el passat 9 d'abril a Montserrat a la V Jornada de mestres i professors de religió catòlica de Catalunya. Les altres edicions s'han fet a Barcelona (en dues ocasions), Tarragona i Sant Julià de Lòria (diòcesi d'Urgell). Es van reunir uns 500 mestres i professors provinents de les 10 diòcesis amb seu a Catalunya, amb la presidència de l'Arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, la presència de Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat i el P. Abat de Montserrat, Josep M. Soler.

Missa i unció dels malalts i ancians a Guissona

El dia 23 de març l'Arquebisbe d'Urgell va presidir l'Eucaristia a la Residència d'Ancians de Guissona dins la qual van ser unguits un centenar dels residents. Estava acompanyat pel Rector Mn. Ramon Balagué i els sacerdots Ivan Ayala i Eliosadid Pérez. Va ser una emotiva festa preparada amb anterioritat que invocava la força de l'Esperit de Crist perquè sostingués en la malaltia i la vellesa els ancians allí residents. Aquesta Residència promoguda i sostinguda per l'Agropecuària de Guissona i que dóna assistència a 170 ancians és una de les realitats d'acció social més valorades de la ciutat. L'Arquebisbe parlà als qui rebrien el sagrament de la unció dels malalts animant-los a acollir Crist que els regalava la seva gràcia per viure amb fe i confiança la seva malaltia i els seus sofriments, i els encoratjava a unir-los als d'Ell per salvar el món. El sagrament acostava el malalt i l'ancià a la Pasqua de Crist, els dóna el perdó dels pecats i la força per ser bon malalt, resistir les temptacions i donar testimoni de paciència i de perseverança.

Oliana dedica una plaça a la memòria de Mn. Francesc Tàpies

Oliana ha dedicat a la memòria de Mn. Francesc Tàpies, una plaça de la vila, en un acte amb presència de molts veïns del poble de la contrada que es va dur a terme el 26 de març. El Vicari general d'Urgell, Mn. Joan Pujol, la beneí. Mn. Francesc Tàpies és un olianenc il·lustre del segle XIX (1898-1985), que exercí principalment a les parròquies de l'Arquebisbat de Tarragona. És un reconeixement a la seva dedicació pastoral però també a la important obra com a organista i compositor, que llegà al Bisbat d'Urgell. La plaça ha estat condicionada en un lloc enlairat de la vila, just al darrere de la Rectoria.

En l'acte, l'Alcalde d'Oliana, Antoni Vilaginés, va parlar de la biografia de Mn. Tàpies tot recordant la seva relació amb un altre fill d'Oliana molt recordat i estimat, Mn. Albert Vives, i alguns dels càrrecs importants que va ocupar en la seva vida, com ara el de Mestre de capella de la Catedral de Lugo i, més tard, de la Catedral de Tarragona; Director de l'Schola Cantorum del Seminari de Tarragona i fundador de l'escola de música de Tarragona, que amb el temps esdevindria conservatori, a més de ser autor d'unes 250 partitures, la major part de música sacra, entre les quals destaquen els quatre Oratoris que composà entre 1959 i 1965.

Mn. Pujol recordà els inicis de Mn. Tàpies al Seminari de la Seu d'Urgell, amb Mn. Enric Marfany com a professor de música, i la formació que seguí posteriorment a l'Escola Pontifícia de Música Sacra de Roma, on es llicencià en cant gregorià: «dedicà la seva obra a dignificar el culte diví mitjançant la música. Avui, les seves composicions són cantades a Oliana i a Tarragona i a molts altres indrets. Els artistes, i els músics d'una manera especial, perduren al llarg del temps i es fan presents com a trobadors de Déu, del seu Fill i de la Mare de Déu. Que per molts anys, i aquesta plaça ens hi invita, puguem recordar Mn. Tàpies amb agraïment i cantar, com ja féu, les seves composicions, tan belles i expressives».

Tancà l'acte la Gna. Maria Tàpies, Carmelita descalça i neboda de Mn. Tàpies, que agrai l'homenatge de la vila al seu oncle i expressà el desig que Oliana visqui temps de prosperitat i segueixi donant fills que, com féu Mn. Tàpies, duguin amb el seu treball i la seva dedicació el nom de la vila arreu del món.

Com testimoniar la fe en un context multicultural

«A través del diàleg amb l'altre ens enriqueim tots dos, i això no és una qüestió de mètode, sinó l'essència mateixa de la nostra experiència com a cristians». Així ho va assenyalar Mn. Cinto Busquet, Secretari de l'Arquebisbe Vives, en la seva ponència a Andorra sobre «Com testimoniar la fe en un context multicultural», amb motiu de les conferències quaresmals organitzades per la parròquia d'Andorra la Vella. Per Mn. Cinto, en aquest diàleg, però, cal parar atenció a les paraules que fem servir, perquè no tothom les entén de la mateixa manera. Convidà a pensar de nou quatre categories fonamentals de l'experiència com a cristians, com ara, què entenen el nostres interlocutors quan nosaltres els parlem de Déu; la categoria de pecat, no com una culpabilització de l'individu sinó com una manera de vèncer l'impuls del mal; els sagraments, com a instruments d'una experiència que ens porta a Déu; i la pregària, com a forma d'entrar dintre d'un mateix per viure l'experiència que no estem sols, sinó que Déu sempre és amb nosaltres. «Tots hem constatat els canvis que ha experimentat la societat els darrers anys, no tan sols en el llenguatge, sinó també en les categories que la gent fa servir quotidianament». En aquest context de canvi, cal reflexionar sobre com s'ha de transmetre la fe i, sobretot, «cal destriar bé per on s'ha de començar per testimoniar la nostra experiència com a cristians».

Conferència de Mons. Vives a Vallirana sobre «La Bíblia font de cultura i de vida»

Divendres dia 25 a les 21 h i a la sala d'actes de l'Escola de les Dominiques de Vallirana (Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat) l'Arquebisbe d'Urgell Joan-Enric Vives va pronunciar una conferència quaresmal sobre «La Bíblia font de cultura i de vida. La Paraula de Déu en la vida dels creients». Va ser presentat pel Vicari episcopal i Rector de Vallirana Mn. Antoni Roca, davant un nombrós públic.

Visita a l'Escola de Les Pallargues municipi d'Els Plans de Sió

Dins la jornada de visita a Guissona i entorn, l'Arquebisbe d'Urgell va visitar l'escola dels pobles del municipi d'Els Plans de Sió, ubicada a Les Pallargues, especialment per a tenir contacte amb els joves que pròximament rebran el sagrament de la Confirmació. L'Arquebisbe estava acompanyat per Mn. Ramon Balagué i Mn. Eliosadid Pérez, i fou acollit per l'Alcalde-President del municipi d'Els Plans de Sió, Il·lm. Sr. Adrià Marquilles Bernaus, i dos regidors alcaldes de barri, així com per la Directora de l'Escola i el conjunt dels mestres i professors presents.

L'Hospitalitat de Lourdes a Olesa

L'Hospitalitat de Lourdes d'Urgell va organitzar el diumenge 20 de març una sortida a Olesa de Montserrat per assistir a la representació de *La Passió* al teatre de la localitat. La sortida, que va aplegar prop d'una quarantena de persones, la major part membres de l'Hospitalitat però també alguns veïns de la Seu que s'hi van voler sumar, continua la iniciativa endegada l'any passat d'anar cada any a veure aquesta representació en una població diferent: l'any passat van anar a Cervera, i l'any vinent és previst anar a Esparreguera. El Vicari general d'Urgell, Mn. Joan Pujol, va acompanyar el grup.

Reunió del Consell Rector de Càritas d'Urgell

La XXXI Sessió del Consell Diocesà de Càritas d'Urgell, l'òrgan que agrupa totes les Càritas Parroquials del Bisbat es va celebrar el 26 de març al Santuari del Sant Crist de Balaguer. A l'acte hi participà Mons. Joan-Enric Vives, President de la Càritas Urgell, l'equip directiu de la Càritas Diocesana i els directors/es de les Càritas Parroquials. El Director de la Càritas Diocesana, Josep Casanova, presentà els comptes del 2010, que van ser aprovats; i la coordinadora de Programes, Marta Fortuny, presentà la Memòria d'activitats explicant els diferents programes que es porten a terme al conjunt del territori diocesà.

La Coordinadora de Programes, Marta Fortuny, presentà la Memòria d'activitats referida a l'any

passat, i els diferents programes que es porten a terme al conjunt del territori diocesà. Informà dels programes d'atencions i assistències fetes al llarg del 2010; les xifres de la roba solidària que hi ha a molts llocs del Bisbat; els diners que s'ha recollit en les Campanyes d'Emergència, que van fer-se per ajudar als damnificats pels terratrèmols d'Haití i Xile, i de les inundacions al Pakistan. També dades sobre el projecte Activa't i Amós d'orientació i intermediació laboral per als aturats i gent que busca feina; i de la Unitat d'Escolarització Compartida (U.E.C.) que amb seu a Balaguer treballa amb un grup d'alumnes de l'ESO de la zona sud del Bisbat. L'Assemblea Diocesana de Càritas se celebrarà el proper 11 de juny.